

det dog urimeligt, at det ærede Medlem pludselig ser bort fra, at vi lever under overordentlige Tilstande, at der er Krig rundt om i Europa lige ved vore Grænser, at Landet derved er bragt i en Tilstand som ingen Sinde før, en finansiel Tilstand af den allervanskeligste Karakter, at Pengene gaar ud af Statskassen — for blot at nævne dette foruden alt, hvad der ellers sker — her i Landet, medens Indtægterne mangler. Overfor dette siger det ærede Medlem med den største Ro: Vi maa opretholde Forholdet mellem de direkte og de indirekte Skatter. Jeg gad vide, om det ærede Medlem vil tro, at der er ret mange Lande, hvor Ordføreren for et konservativt Parti under saadanne Tilstande vilde tale saaledes. Nej, nu er virkelig Broer sprængte og Skranker flyttede. Det ærede Medlem synes ikke at have kunnet glemme Fortiden, det ærede Medlem synes ikke at erindre, hvilken Tid han lever i. Det ærede Medlem synes allerede at have glemmt, at han selv har været med til at stemme for en ny Grundlov, under hvilken det Parti, han repræsenterer, sikkert ikke vil faa samme Indflydelse her i Landstinget som tidligere. Det er gamle Ord; nu gælder det noget andet. Vi lever i overordentlige Tilstande, og Penge skal skaffes, og saa bryder jeg mig virkelig ikke noget om, hvad man i 1912 mente om, hvilket Forhold der skulde være mellem direkte og indirekte Skatter.

Jeg forstaaer ikke det ærede Medlems Betragtning. Det ærede Medlem sagde, at vi skulde have en rolig Overvejelse af den Art Ting, og den kunde vi tage senere. Ja, men nu skal vi have ført igennem det, som kræves, og hvis man ikke kan overveje disse Ting roligt nu, er det meget slemmt. Jeg ser nu ikke, hvorfor man ikke, fordi der er stor Uro ude i Verden, skulde kunne roligt overveje dem her i Danmark i dette Øjeblik. Vi maa overveje, hvorledes vi skal skaffe os det, som kræves til Statshusholdningens Førelse, og jeg vilde være en meget letsindig Finansminister, hvis jeg ikke foreholdt det ærede Medlem dette. At det er et konservativt Parti, jeg er nødt til at foreholde det, det gaar over min Forstand.

Ja, til Trods for den Stilling, det ærede Medlem har indtaget, vil jeg haabe — jeg kan jo altsaa ikke vente det —, at det ærede Medlem vil yde sin Medvirkning. Det første, det ærede Medlem har gjort, er, at han, i Modsætning til de andre Partier her i Salen, har forlangt Udvalg. Nu kan det ærede Medlem godt sige, at

det er sent, Lovforslagene er kommet, det har jeg ogsaa sagt, og det kan enhver sige, men det ærede Medlem ved ogsaa, hvorfor de er kommet saa sent. Ingen har Skyld derfor. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde forelagt dem for sent. Jeg forelagde dem den 24. Februar, men jeg har aldrig lovet, at de kunde forelægges før, og jeg kunde ikke forelægge dem før, jeg maatte vide, hvorledes Statens finansielle og fiskale Stilling var, inden jeg forelagde dem. Allerede i Oktober sagde jeg, at jeg ikke vilde forelægge dem i det daværende Kalenderaar, men først i 1915, og saa forelagde jeg dem altsaa i Februar Maaned, efter meget nøje Overvejelse af, hvor stort et Beløb jeg skulde foreslaa. Det ærede Medlem kan ikke bebrejde mig, at jeg den Gang ikke anede, at Rigsdagen skulde opløses den 6. Maj. Det kunde den Gang intet Menneske ane. Paa samme Maade er ogsaa, som det blev sagt, Folketingets Udvalg ganske uskyldigt i saa Henseende. Vi staar nu overfor det Spørgsmaal, om vi skal blive enige straks, og det kan vi. Det ærede Medlem vil maaske ikke være med, men saa maa vi andre se at blive enige. Rigsdagen har en Pligt til at blive enig om disse Skattelovforslag. Jeg fralægger mig alt Ansvar, hvis Rigsdagen ikke bliver enig derom. Naar Rigsdagen har været enig med mig i, at der skulde optages Laan, naar alle Partier har været enige om, at der skulde anvendes Penge, saa maa de virkelig ogsaa være med til at skaffe Midlerne. Hvis det ærede Medlem ikke vil være med, gør det ikke ham eller hans Parti den allerfjerneste Ære.

Dalsgaard: Den højtærede Finansminister mente, at jeg havde misforstaaet den af ham i Folketinget fremsatte Udtalelse, hvoraf jeg troede at kunne slutte, at Ministeren erkendte, at det i visse Tilfælde kunde blive meget urimeligt at inddrage Skatteborgere under den overordentlige Beskatning, naar det var aldeles soleklart, at deres Indtægter ikke havde noget som helst med Krigssituationen at gøre. Ja, det er muligt, at den højtærede Ministers Udtalelse angaaende dette Punkt ikke foreligger saaledes i den rentrykte Folketingstidende. Jeg har ikke set andet end Fortrykket, andet er endnu ikke omdelt her, saa jeg har været nødt til at holde mig til det, men det er jo muligt, at Udtrykket vil være noget ændret, naar Rentrykket kommer til at foreligge. For at forsvare min Opfattelse bliver jeg nødt til at citere den Udtalelse, jeg sigtede til.